

Aušra

Į kalnus nusileido žiema.





Didžioji upė plukdė tolyn savo gilius ir skaidrius vandenis.



Medžiai numetė savo margaspalvį rūbą. Tik pušys liko puikuotis
tamsiais ir tvirtais spygliais.

Amaja liko viena it pirštas. Pirmą kartą gyvenime.
Ji klaidžiojo po baltą tylą
ieškodama tėvų.





Po dviejų dienų klajonių jėgos seko su kiekvienu žingsniu,
kol žvaigždėtą naktį jai pasirodė, kad anapus miško
girdi triukšmą.

Jos ausims pažįstami garsai.

Amaja tykiai sélino artyn. Štai jie,
tylos drumstėjai.

Jai atslūgo širdis, kai išvydo tai, ko tikėjosi.

Šunys. Didesni už jos mamą ir tėtį,
įvairiais raštais išmargintu kailiu.





Netverdama džiaugsmu Amaja nubidzeno
per mišką gentainių link.